

Aan de hand van voorbeelden uit hun dagelijkse praktijk schrijven drie dierenartsen over diergezondheid in de vleesveehouderij. Om en om beschrijven John Campe, Piet De Meuter en René Bemers maandelijks vastgestelde ziektebeelden, uitgevoerde behandelingen en/of mogelijke preventiemaatregelen.

Jongvee meest gevoelig voor winterdysenterie

Diarree in de winter

Enkele weken geleden had een van mijn klanten een paar drachtige witblauwvaarzen aangekocht. Het was zijn bedoeling om zo voor dit jaar toch aan een totaal van twintig premiegerechtigde zoogkoeien te komen in het kader van de vernieuwde premiereregeling voor vleesvee. Kort na de aankoop had hij deze vaarzen samen met het eigen vee opgestald.

Twee weken terug belde de veehouder me plots op. Bij één van de vaarzen had hij een zware bloederige diarree vastgesteld. Bij aankomst op het bedrijf kon ik inderdaad vaststellen dat het dier in een lichte shock verkeerde. Het dier was bleek en anemisch en had een klein beetje koorts. Het dier had geen eetlust, vertoonde een lichte koliek en stond wat slap op de benen. De mest bestond bijna alleen uit grote klonters bloed.

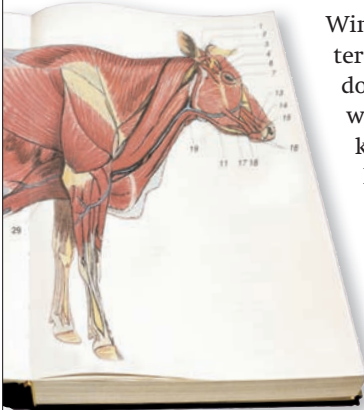
Gezien de voorgeschiedenis van deze vaarzen dacht ik vrijwel meteen aan een zwaar geval van winterdysenterie. Dat is een diarree die optreedt aan het begin van een koude periode die de hele stal doorgaat en vooral jongere dieren aantast.

De jonge vaarzen waren recent opgestald en zo in nauw contact gekomen met de eigen veestapel, die wellicht al wat weerstand tegen de aandoening had opgebouwd. Ik voorspelde de veehouder dat ook de andere aangekochte vaarzen last zouden krijgen van de aandoening.

De vaars kreeg een louter symptomatische behandeling en knapte na enkele dagen al flink op. De overige vaarzen kregen ook last van winterdysenterie, maar in mindere mate. Deze groep aangekochte dieren gaf na twee tot drie dagen ziekte een betere indruk. De eigen veestapel vertoonde alleen maar wat diarreesymptomen en had bijgevolg amper last van de infectie met winterdysenterie.

De encyclopedie **winterdysenterie**

Winterdysenterie, soms ook winterdiarree genoemd, is een aandoening die vooral bij jonge, maar wel al volwassen, runderen voorkomt.

De ziekte is gekenmerkt door diarree die in sommige gevallen een ernstige bloederige diarree kan zijn. De aandoening is ook beschreven bij stieren en mestvee en tast doorgaans de hele veestapel aan. Bij melkvee veroorzaakt

winterdysenterie een duidelijke daling van de melkgift, die een week tot tien dagen kan duren.

De ziekte treedt op bij het begin van de winter zodra de temperatuur enkele nachten rond het vriespunt blijft en tast de volledige veestapel aan. Ouder vee ontwikkelt een zekere immuniteit, waardoor deze dieren er doorgaans minder last van hebben. De ziekte komt in een vlaag, maar dieren knappen snel weer op.

Wat de oorzaak is van winterdysenterie is niet met zekerheid te zeggen. In de literatuur worden twee virussen als oorzaak genoemd: een coronavirus en het Bredavirus, ook wel het boviene torovirus genoemd. Een behandeling tegen de ziekte bestaat uit het bestrijden van symptomen.